

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Herbulákom, Brnianska 1K, Trenčín, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 37Em/3/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37Em/3/2023 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 30 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 25. mája 2023 domáhal výkonu rozhodnutia vo veci návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu na základe exekučného titulu – uznesenia okresného súdu č. k. 38P/37/2022-684 z 13. októbra 2022, ktoré nadobudlo vykonateľnosť 22. mája 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17CoP/4/2023-859 z 25. apríla 2023, ktorým bol nariadený návrat [REDAKČIA]

[REDAKČIA] Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu

známe, že predmetné uznesenie krajského súdu bolo predmetom jeho prieskumu na základe ústavnej sťažnosti matky maloletého dieťaťa, ktorú ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 402/2023 z 24. augusta 2023 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal vyplýva nasledujúci priebeh napadnutého konania:

3.1. Po podaní návrhu sťažovateľa z 25. mája 2023 okresný súd ustanovil uznesením zo 16. júna 2023 maloletému dieťaťu kolízneho opatrovníka a vyzval matku ako povinnú na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľa.

3.2. Následne uznesením z 10. júla 2023 nariadil výkon rozhodnutia odňatím maloletej a odovzdaním sťažovateľovi pričom 11. júla 2023 pristúpil k uskutočneniu výkonu rozhodnutia, ktorý však bol v dôsledku neprítomnosti matky v mieste jej bydliska neúspešný. Okresný súd preto 19. júla 2023 požiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky o vypátranie pobytu matky.

3.3. Uznesením z 11. augusta 2023 okresný súd zamietol návrh matky na zastavenie konania o výkon rozhodnutia, proti ktorému podala odvolanie.

3.4. Okresný súd sa 17. augusta 2023 opakovane pokúsil o výkon rozhodnutia, ktorý sa však opäť nepodarilo zrealizovať z dôvodu, že pri nadväzovaní kontaktu sťažovateľa s maloletou došlo k vyeskalovaniu situácie a fyzickému napadnutiu sťažovateľa matkou a jej príbuznými.

3.5. Uznesením z 11. septembra 2023 súd uložil sestre matky a starým rodičom maloletej poriadkovú pokutu každému 200 eur.

3.6. Po vykonaní potrebných úkonov spojených s doručením odvolania matky na vyjadrenie ostatným účastníkom konania okresný súd predložil 31. októbra 2023 spis krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 12CoE/8/2023-504 z 21. februára 2024 potvrdil uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia a uznesením č. k. 12CoE/9/2023-522 z 21. februára 2024 odmietol odvolanie matky proti uzneseniu o zamietnutí jej návrhu na zastavenie konania. Spis bol okresnému súdu vrátený 6. marca 2024.

3.7. Matka podala 16. apríla 2024 dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu z 31. októbra 2023 o potvrdení uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia a žiadala odklad jeho vykonateľnosti.

3.8. V čase po podaní ústavnej sťažnosti bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/6/2024 z 30. októbra 2024 rozhodnuté o dovolaní matky, ktoré bolo ako neprípustné odmietnuté, pričom 13. novembra 2024 bol spis vrátený okresnému súdu.

3.9. Po vrátení veci okresný súd vydal 18. decembra 2024 uznesenie, ktorým výkon rozhodnutia vyhlásil za neprípustný a konanie zastavil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Po rekapitulácii priebehu konania vytýka okresnému súdu, že napriek jeho opakovaným žiadostiam nepristúpil k ďalšiemu (tretiemu) pokusu o výkon rozhodnutia nariaďujúceho návrat maloletej späť do [REDAKOVANÉ]. Poukazuje na konanie matky, ktorá odmieta rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o nariadení návratu maloletej späť do krajiny jej obvyklého pobytu, ako aj rozhodnutia konajúcich súdov, ktorými bol nariadený výkon tohto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Nečinnosť okresného súdu sťažovateľ identifikoval od posledného pokusu o realizáciu výkonu

rozhodnutia, t. j. od 17. augusta 2023 až do podania ústavnej sťažnosti. Napriek podaniu opravných prostriedkov matkou neexistovala v zmysle § 377 ods. 4 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) žiadna prekážka, ktorá by súdu bránila v konaní pokračovať. Postup okresného súdu považuje za nepochopiteľný o to viac, že i po tom, čo odvolací súd potvrdil správnosť nariadenia výkonu rozhodnutia a aproboval dovtedajší postup okresného súdu, ostal okresný súd naďalej nečinný, a to i napriek početným urgenciám sťažovateľa. Nie je možné akceptovať ani vyčkávanie okresného súdu na rozhodnutie dovolacieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku matky, keďže podanie dovolania bolo neprípustné a nemalo ani odkladný účinok. Uviedol, že v dôsledku manipulácie dieťaťa zo strany matky a jej rodiny v spojení s nečinnosťou okresného súdu pri výkone rozhodnutia dochádza čoraz k hlbšiemu odcudzeniu medzi sťažovateľom a jeho maloletou dcérou, čoho dôsledkom bude komplikovanejší a ťažší návrat maloletej späť do [REDACTED].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v porušení jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru v dôsledku nečinnosti, resp. neefektívneho postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ktorého predmetom je výkon rozhodnutia o nariadení návratu maloletej [REDACTED] do krajiny jej obvyklého pobytu ([REDACTED]).

6. Osobitosť výkonu rozhodnutí o návrate dieťaťa, ktoré bolo na územie Slovenskej republiky neoprávnene premiestnené alebo je na jej území neoprávnene zadržované, spočíva v špecifickej povahe týchto rozhodnutí, ktoré sú vydávané justičnými orgánmi Slovenskej republiky na základe prameňov medzinárodného práva súkromného, konkrétne Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí (ďalej len „Haagsky dohovor“) a európskeho práva, konkrétne nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len „nariadenie rady“). Nútený výkon takéhoto rozhodnutia, aj keď je upravený v rámci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (§ 370 a nasl. CMP), je špecifickým druhom výkonu rozhodnutia. Ide o výkon rozhodnutia podľa medzinárodnej zmluvy, pri ktorom je potrebné prihliadať na účel Haagskeho dohovoru a nariadenia rady. Účelom Haagskeho dohovoru a nariadenia rady je prioritne ochrana práv dieťaťa a jeho okamžitý návrat do krajiny obvyklého pobytu (teda do pôsobnosti jeho zákonného sudcu), ako aj ochrana práv toho z rodičov, ktorému sa neoprávneným premiestnením dieťaťa porušili jeho opatrovnícke práva. Vzťah nariadenia rady k Haagskemu dohovoru je komplementárny, teda vo vzťahoch medzi členskými štátmi Európskej únie sa prednostne použije nariadenie rady pre rovnaký okruh otázok, ktoré rieši aj Haagsky dohovor [čl. 60 nariadenia rady (k tomu pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 566/2016 zo 4. novembra 2016)].

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu:

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu.

Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

8. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 12 CMP, ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez prietahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v § 34 CMP, ktorým je vylúčená aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

10. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri poskytovaní ochrany práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsahové komponenty sú v zásade identické s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uplatňuje kritérium významu veci z pohľadu sťažovateľa a v tejto súvislosti diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín; ide o konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť alebo výnimočnú rýchlosť (m. m. III. ÚS 254/2015, III. ÚS 181/2011, II. ÚS 276/2020).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto hodnotil aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

Právna a faktická zložitosť veci

12. Pokiaľ ide o prvé kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o výkon rozhodnutia o nariadení návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu predstavuje tzv. prednostnú vec, kde sa predpokladá zvýšená pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. V prerokovanej veci ide o osobitný druh konania, v ktorom zákon striktnie

predpisuje, ako súd musí vo veci postupovať. Podľa ústavného súdu patrí toto konanie do rámca štandardnej agendy všeobecných súdov a nemožno ho označiť za zložité, a to aj napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci. V konaní o nariadení návratu, ktoré predchádzalo napadnutému konaniu okresného súdu, totiž príslušné konajúce súdy preskúmali všetky dôvody prípadného nenariadenia návratu zohľadňujúce práva dieťaťa podľa čl. 12, 13 a 20 Haagskeho dohovoru a právne záväzným spôsobom tento návrat nariadili. V predmetnom konaní preto podľa názoru ústavného súdu nemožno indikovať znaky faktickej a právnej zložitosti veci.

Správanie sťažovateľa

13. Ďalším ústavným súdom posudzovaným kritériom je správanie sťažovateľa v napadnutom konaní. Ústavný súd nezistil žiaden negatívny podiel sťažovateľa na predĺžení namietaného konania.

Postup okresného súdu

14. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní tretieho kritéria, ktorým je postup konajúceho súdu v napadnutom konaní, sa s ohľadom na jeho viazanosť petitom návrhu (§ 45 zákona o ústavnom súde), zameril len na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti postupu okresného súdu, ktorý sťažovateľ výslovne označil za porušovateľa svojich práv.

15. Z prehľadu podstatných procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní (bod 3 tohto uznesenia) pritom vyplýva, že okresný súd konal po podaní návrhu sťažovateľa z 25. mája 2023 plynulo a promptne, keď uznesením z 10. júla 2023 nariadil výkon návratového rozhodnutia odňatím maloletej a jej odovzdaním sťažovateľovi, pričom 11. júla 2023 pristúpil k samotnej realizácii výkonu. Z obsahu zápisnice o priebehu výkonu rozhodnutia vyplýva, že v dôsledku neprítomnosti povinnej a maloletého dieťaťa v mieste adresy bydliska povinnej, ako aj v priestoroch sídla rodinnej firmy a absencie reakcie povinnej, jej právneho zástupcu a ďalších rodinných príslušníkov povinnej na opakované telefonáty sudkyne bol výkon rozhodnutia neúspešný. Sudkyňa následne požiadala príslušný policajný orgán o vypátrane osoby povinnej a maloletého dieťaťa a zároveň s ohľadom na konanie matky podala oznámenie okresnej prokuratúre na podozrenie zo spáchania trestného činu marenia výkonu súdneho rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

16. Napriek návrhu matky na zastavenie konania a podaniu odvolania proti rozhodnutiu súdu z 11. augusta 2023 o zamietnutí tohto návrhu sa okresný súd 17. augusta 2023 pokúsil o opätovný výkon rozhodnutia v mieste aktuálneho pobytu maloletého dieťaťa. Ani tento výkon sa však nepodarilo úspešne zrealizovať vzhľadom na výrazne vypätú atmosféru spôsobenú najmä nepriateľským a nespolupracujúcim prístupom matky a prítomnosťou ďalších rodinných príslušníkov matky sťažujúcich postup súdu. Sťažovateľovi sa preukázateľne nepodarilo nadviazať kontakt s maloletou, ktorá prejavovala strach a odmietala k nemu ísť, pričom napokon došlo k fyzickému ataku sťažovateľa matkou a jej príbuznými pri pokuse sťažovateľa vziať maloletú na ruky. Sudkyňa tak bola nútená s ohľadom na vzniknutú situáciu od uskutočnenia výkonu rozhodnutia upustiť. Následne bola súdu predložená lekárska správa z úrazovej chirurgie zo 17. augusta 2023, podľa ktorej mala maloletá v dôsledku opísaného konfliktu pomliaždenú

brušnú stenu a pomliaždenie driekovokrížnej oblasti a panvy. Súčasne bola u maloletej psychiatrickou v správe z 21. augusta 2023 diagnostikovaná iná reakcia na ťažký stres a separačná úzkostná porucha.

17. Po vykonaní potrebných úkonov spojených s doručením odvolania matky okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie, kde sa nachádzal od 31. októbra 2023 do 6. marca 2024, pričom túto dobu (v trvaní viac ako 4 mesiacov) nie je možné pričítať na ťarchu okresného súdu. Ako už ústavný súd zmienil s ohľadom na jeho viazanosť naformulovaným petitom ústavnej sťažnosti, posudzoval iba postup okresného súdu v namietanom konaní.

18. K tvrdeniu sťažovateľa, že okresnému súdu nič nebránilo v napadnutom konaní pokračovať napriek prebiehajúcej odvolaciu konaniu, a to s poukazom na § 377 ods. 4 CMP, ústavný súd uvádza, že okresný súd nepristúpil k ďalšiemu (v poradí tretiemu) pokusu o výkon rozhodnutia, tak ako sa toho domáhal sťažovateľ nie z dôvodu predloženia veci odvolaciu súdu, ale z dôvodu psychického stavu maloletej a predchádzania jej ďalšej traumatizácie. Navyše, je potrebné uviesť, že je vždy iba na úvahe konajúceho súdu s ohľadom na individuálnosť každého prípadu, či začne, resp. či bude pokračovať vo výkone rozhodnutia až po rozhodnutí odvolacieho súdu alebo skôr. Súď pritom musí vždy zohľadniť najlepší záujem každého maloletého dieťaťa, osobitne vyhodnotiť dôvody a okolnosti neplnenia rozhodnutia, ako aj prihliadnuť na to, o aký druh plnenia ide (bližšie pozri napríklad *Smyčková, R., Števček, M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol.: Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024. s. 1155.*). S ohľadom na charakter vykonávaného rozhodnutia, ktoré je návratovým rozhodnutím, nie je možné postup okresného súdu, ktorý vyčkal na rozhodnutie odvolacieho súdu, hodnotiť ako ústavne neudržateľný.

19. Napriek tomu, že ústavný súd má výhrady k postupu okresného súdu v období po predložení veci dovolaciu súdu, t. j. od 31. mája 2024, a to s ohľadom na zákonom vylúčenú prípustnosť dovolania uplatneného matkou, podstatné však v danom prípade bolo, že okresný súd prijal v počiatočnej fáze konania promptne primerané a dostupné opatrenia na vynútenie práva sťažovateľa na návrat jeho maloletej dcéry. O uvedenom svedčí to, že okresný súd ihneď nasledujúci deň po nariadení výkonu rozhodnutia (uznesenie z 10. júla 2023) pristúpil k jeho uskutočneniu, keďže z doterajších súdnych konaní považoval za preukázaný mimoriadne narušený a hostilný vzájomných vzťah rodičov maloletej a negatívny postoj matky k umožňovaniu styku dieťaťa so sťažovateľom, preto zastával názor, že žiadne z opatrení na dobrovoľné plnenie povinnosti adresované povinnej nebude mať v danom prípade význam. Z obsahu zápisníc o realizácii jednotlivých výkonoch vyplýva aktívny prístup konajúcej sudkyne, ktorá sa snažila iniciatívne vypátrať miesto pobytu maloletej a matky, ktorá nebola prítomná na adrese bydliska a pri ďalšom pokuse o výkon realizovala za asistencie ďalších osôb (psychológ, polícia) všetky kroky k tomu, aby došlo k nadviazaniu kontaktu maloletej so sťažovateľom, a zároveň iniciovala aj trestné konanie proti matke. Stanovenie termínov jednotlivých výkonov rozhodnutia pritom okresný súd prispôboval času, keď sa sťažovateľ zdržiaval na území Slovenskej republiky.

20. Z judikatúry ústavného súdu a ESLP vyplýva, že osobitosť vykonávacieho návratového konania sa nevyhnutne musí odraziť v požiadavkách v príslušnej veci konajúceho všeobecného súdu prijať všetky nevyhnutné a primerané opatrenia s cieľom uľahčiť výkon návratu maloletého do krajiny jeho obvyklého pobytu. Povinnosť štátnych orgánov prijať také opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú spoločne, však nie je absolútna a porozumenie a spolupráca

všetkých zúčastnených osôb predstavujú dôležitý faktor. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť použiť donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená; musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a osobitne na najlepší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 dohovoru. Najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti od svojej povahy a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča (Pedovič proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006 , bod 109).

21. Vzhľadom na už opísaný priebeh výkonu rozhodnutia zo 17. augusta 2023 a predložené lekárske správy nemožno podľa názoru ústavného súdu okresnému súdu vytýkať, že nevyhovelo žiadostiam sťažovateľa a nerealizoval ďalší (tretí) pokus o prevzatie maloletej a jej odovzdanie sťažovateľovi, keďže by to maloletú veľmi pravdepodobne vystavilo ďalšej psychickej ujme. Z bezprostrednej reakcie a správania maloletej pri predmetnom výkone rozhodnutia, ako aj z jej výsluchu zrealizovaného dožiadaným Okresným súdom Trenčín 25. apríla 2024 mal okresný súd preukázaný odmietavý postoj a nezáujem maloletej o akýkoľvek kontakt so sťažovateľom.

22. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po podaní ústavnej sťažnosti okresný súd uznesením z 18. decembra 2024 vyslovil výkon rozhodnutia za neprípustný a zastavil ho podľa § 390 ods. 1 písm. c) CMP konštatujúc, že nie je v záujme maloletého dieťaťa pokračovanie vo vykonávacom konaní, keďže použitie donucovacích opatrení na účel výkonu súdneho rozhodnutia je v danom prípade nežiaduce a najmä nesleduje najlepší záujem maloletého dieťaťa. Okrem iného odkázal aj na obsah predloženého rozhodnutia nemeckého súdu Hersbruck (rozhodujúceho vo veci starostlivosti o maloletú, pozn.) sp. zn. 04F/79/2022 z 30. júla 2024 (ktorého preklad musel okresný súd zabezpečiť) a z ktorého vyplynul súhlas sťažovateľa s tým, aby maloletá navštevovala predškolské zariadenie na území Slovenska, a tiež okolnosť, že je uzrozumený, resp. súhlasí s pobytom maloletej u matky (v súdnom spise na č. 1. 644).

23. Ústavný súd si veľmi dobre uvedomuje citlivý predmet napadnutého konania a chápe tiež frustráciu sťažovateľa vyvolanú dlhodobou absenciou kontaktu s jeho maloletou dcérou, ktorá je zapríčinená konaním matky, čo konštatoval aj príslušný nemecký súd rozhodujúci o úprave rodičovských práv a povinností k maloletej. Avšak s ohľadom na celkový priebeh konania, opakovanú snahu okresného súdu zrealizovať výkon návratového rozhodnutia dospel k záveru, že postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

24. Z dôvodov ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v príčinnej súvislosti s tvrdou existenciou zbytočných prietahov v napadnutom konaní namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že neexistencia možnosti vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vylučuje možnosť vyslovenia porušenia

označených práv. Aj v tejto časti preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu